

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τὸ πιὲ ἐνδιαφέρον ἀστυνομικὸ ἐνάγνωσημα)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἐνα πρωί, σὲ μιά συνοικία τοῦ Λονδίνου, κοντὰ στὸν Τάμεσι, βρίσκεται ἕνας ἀνθρώπος σχεδὸν γυμνός, ποὺ δια τοῦ δείχνουν πὼς εἶνε τρελλός. Μιλᾷ ἀσυνάρτητα κι' ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς τὴν λέξι: «Τοιμπαί!... Τοιμπαί!...». Μεταξὺ τῶν περιέργων ποὺ ἔχουν συγκεντρωθεῖ γύρω του, βρίσκεται μεταμφιεσμένος σὲ ναυτικό καὶ ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ γρονθοκοπιεῖται μ' ἕναν ἀστυφύλακα, γιὰτὶ κακομεταχειρίστηκε τὸν τρελλό, ἀποκαλύπτει τὴν ταυτότητά του καὶ θιτάσσει τὴ μεταφορά τοῦ ἀτυχέως παύραρονος στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα. Ἐκεῖ πηγαίνει σὲ λίγο κι' ὁ Χόλμς καὶ ψάχνοντας μαζὺ μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Γκρόντον στὶς ἀναφορὰς τῶν ἀστυφυλάκων, ἀνασκαλίσσει ὅτι κι' ἄλλοι ἔντεκα τρελλοὶ βρέθηκαν ἔτσι, σχεδὸν γυμνοί, τὶς τελευταῖες ἡμέρες, σὲ συνοικίες τοῦ Λονδίνου, κοντὰ στὸν Τάμεσι... Κατόπιν ὁ Χόλμς ἐξετάζει τὸν τρελλό, μπροστὰ στὸ γιαντὶ τῆς Ἀστυνομίας Οὐάρρεντ, μὰ δὲν κατορθώνει νὰ τοῦ ἀποσπᾷ λέξι, ἔκτος ἀπ' τὸ αἰδιό του: «Τοιμπαί!... Τοιμπαί!...». Ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ θύματος, ὁ Χόλμς μαθαίνει σὲ λίγο ὅτι ὁ αὐτοῦ γιος τῆς κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεώς του ἔθεσθ ἢ βγαίνει μὲ μιά κυρία ἀπ' τὸ ὄπ' ἀριθ. 2730 ἀμάξι. Στέλνει λοιπὸν τὸν βοηθὸ τοῦ Χάρρυ νὰ βρῇ τὸ ἀμάξι αὐτό.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δ'

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΚΟΝΙΣΤΟΥ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς γεμιάτιζε, ὅταν ὁ Χάρρυ Ξαναγύρισε.

— Λοιπὸν, Χάρρυ, παιδί μου, κάθισε καὶ πές μου τί ἔκανες;

— Ἀνακάλιψα, διδάσκαλε, τὸ ὄπ' ἀριθ. 2730 ἀμάξι, καθὼς κα' αὐτὸν ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ.

— Ἀ! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ μάθω κα' ἐγὼ! εἶπε ὁ Χόλμς.

— Εἶνε λοιπὸν κάποιος Κάρουλος Μπλάκβηλ ποὺ κατοικεῖ στὴν ὁδὸ Ντόβερ 24.

— Τί εἶδους ἀνθρώπος εἶνε; Τὸν εἶδες;

— Ναι, τὸν εἶδα καὶ κουβέντασα μαζί του. Ἀκούστε. Πῆγα καὶ βρήκα μερικὸς ἀμαξάδες φίλους μου στὴν ταβέρνα τοῦ Μέριφιαν. Ἐκεῖ τοὺς ρώτησα μὲ τὸ ὅτιο τί ἀπόγινε τὸ ὄπ' ἀριθ. 2730 ἀμάξι. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν μοῦ ἀπάντησε, ὅτι τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἀνήκει σὲ κάποιον Γουίττ, ὁ ὁποῖος πέθανε Ξαφνικά. Τότε ἡ μητέρα του τοῦ ἔβγαλε σὲ δημοπρασία καὶ τὸ ἀγόρασε κάποιος Μπλάκβηλ.

— Σοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο ὁ ἀμαξίας γιὰ τὸν Μπλάκβηλ αὐτόν;

— Ὁ! ἀπάντησε ὁ Χάρρυ, ἤθελα νὰ πληροφορηθῶ μόνος μου καὶ γι' αὐτὸ πῆγα στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στὸ Ἦστεντ, ὅπου ἡ μητέρα τοῦ Γουίττ ἔχει ἕνα μαγαζάκι φυλιῶν. Ἀπ' αὐτὴ λοιπὸν ἔμαθα τὴ διεύθυνσι τοῦ Μπλάκβηλ. Τότε, σέβνοντας πάντα τὸ καροτσάκι μου, διευθύνθηκα στὴν ὁδὸ Ντόβερ 24. Χτύπησα τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο μοῦ ἄνοιξε μιά γυναίκα μὲ ἀποκρουστικὸν παρουσιαστικόν, ἡ ὁποία, βρωσ ἔμαθα κατόπιν, ἦταν ἡ Χάτη, ἡ ὁικονόμος τοῦ Μπλάκβηλ. Μ' ἔστρωσε ἀμέσως στὸ βρῆσιδι, γιὰτὶ τὴν εἶχα ἀναγκάσει νὰ κατεβῇ καὶ νὰ μ' ἄνοιξη, ἀφίνοντας τὸ φαί της στὴ φωτιά. «Ἔχετε τίποτε γι' ἀκόνημα;» τὴ ρώτησα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τίς βρωσιές της. «Ναι, εὐχαρίστως θ' ἀκόνησα τ' αὐτιά σου», μοῦ ἀπάντησε καὶ θέλησε νὰ μοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα κατὰμουτρα.

» Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, μιά φωνὴ ἀντίκριξα ἀκούσθηκε ἀπ' τὴ σκάλα: «Εἶνε κανεὶς ἀκονιστὴς κάτω!».

» — Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησα ἐγὼ. Ἀκονίζω ὅ,τι θέλετε: μαχαίρια, ψαλλίδια, ζουφάρια...

» — Ἔλα τότε ἀπάνω, ἐπανάλαβε ἡ φωνή.

» Ἀνέβηκα ἀμέσως τὴ σκάλα —ἐξακολούθησε ὁ Χάρρυ— καὶ στὸ κεφαλόκατα συνάντησα ἕναν ἄντρα ἡμίψηλ ἀναστῆματος, μ' ἄνοιχτοστάτην γενειάδα. Μ' ἐκτύπησε μὲ κάποια δυσπιστία, τὴν ὁποία ἐγὼ δικαιολόγησα, γιὰτὶ ἔφερω πὼς μερικὸ ἀκονιστὰ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κλέβουν ὅ,τι ποὺς τύχει πρόχειρο, ὅταν μπαίνουν στὰ

σπίτια. Κατόπιν ὁ γενειοφόρος, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο ἦταν ὁ Μπλάκβηλ, μοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸ πρῶτο πάτωμα, μέσα σ' ἕνα καλοεπιλωμένο δωμάτιο. Ἐκεῖ ἄνοιξε ἦσχα τὸ συρτάρι ἑνὸς τραπέζιου κα' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο μαχαίρι.

» — Μπορεῖς νὰ τὸ ἀκονίσης; μὲ ρώτησε.

» — Γιὰτὶ ὄχι; τοῦ ἀπάντησα. Θὰ σὰς τὸ ἀκονίσω τόσο καλά, ὥστε θὰ κόβῃ τρίχα στὸν ἀέρα...

» — Τόσο τὸ καλύτερο, γιὰτὶ θέλω νὰ κόβῃ καλά. Δὲν μοῦ λές, θὰ πὰς κάτω στὸ δρόμο νὰ μοῦ τὸ ἀκονίσης;

» — Ναι, τοῦ ἀπάντησα, ἀλλὰ μὴ φοβῆστε, γιὰτὶ εἶμαι τίμιο παλιηράρι....

» Πῆρα λοιπὸν τὸ μαχαίρι κα' ἐνῶ ἡ Χάτη μὲ κτύπησε ἄγρια καὶ καχύποπτα, βγήκα ἔξω. Μὰ σὰν ἔφτασα στὴ γωνία, ὅπου εἶχα τὸ καροτσάκι μου, τὸ ἔβαλα στὰ πόδια καὶ γρήγορα-γρήγορα Ξαναγύρισα ἐδῶ....

» — Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἔκλεψες αὐτὸ τὸ μαχαίρι, Χάρρυ; ρώτησε ὁ Χόλμς.

» — Γιὰτὶ σκέφθηκα, κύριε Χόλμς, ὅτι τὸ μαχαίρι αὐτό, ποὺ ἔχει ὄψη δολοφονικοῦ ὄργάνου, μπορεῖ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ. Ἄμα τὸ δῆτε, θὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχω δίκιο. Ἰδοῦ το! Κτυπάτε ποῦ ἔχει μιά κηλίδα αἵματος καὶ μιά τριχίτσα στὴ λεπίδα του...

Ὁ Χόλμς πῆρε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἐξέτασε προσεκτικὰ μὲ τὸ μικροσκοπίο του.

— Πράγματι, εἶπε, ἡ λεπίδα του ἔχει μιά κηλίδα αἵματος καὶ μιά τριχίτσα. Καλὰ ἔκανες, Χάρρυ, καὶ μοῦ τὸ ἔφερες. Αὐτὸς ὁ Μπλάκβηλ μοῦ φαίνεται ἀξίος ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω κα' ἐγὼ.

Μόλις νύχτωσε, ὁ Σέρλοκ Χόλμς φόρεσε ἕνα σχισμένον παντελόνι, ἕνα παπάλαιο σακάκι, μιά ξεθορωσμένη ρεμπουσιέτκα κα' ἀφοῦ ἔβαψε τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἔκανε, προσθέτοντάς του μιά γκριζὰ περούνα καὶ μιά κοντὴ κα' ἀσπὰ γενειάδα, νὰ μοιάζῃ μὲ ποσόπο ἀλκοολικοῦ, βγήκε ἔξω. Κανεὶς στὸν κόσμον δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζε μὲ τὴ μεταμφιεσί του αὐτῆ.

Ἐπει' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Μπλάκβηλ καὶ χτυποῦσε τὸ κουδούνι της. Ἀμέσως, ἄγρυπνη σὰν τὸν Κέρβερο, ἡ Χάτη παρουσιάστηκε καὶ βλέποντας τὸ παρουσιαστικὸν του, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει:

— Τί θέλεις; Δὲν θὰ γλυτώσιμε τέλος πάντων σήμερον ἀπ' τοὺς Ξυπόλητους, σὰν καὶ σένα. Ἀδειασέ μου τὴ γωνιά!...

— Ἀγαπητὴ μου κυρία, ἀπάντησε ὁ Χόλμς σὲ ἕφος ταπεινόν, πρέπει νὰ μιλῶσω στὸν κύριον Μπλάκβηλ γιὰ μιά σπουδαία ὑπόθεσι. Πέστε του πὼς εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ ἀκονιστοῦ ποῦ ἦθε σήμερον ἐδῶ.

» — Ἀ! Μήπως μὰς ἔφερες πίσω τὸ μαχαίρι ποῦ μὰς ἔκλεψε ὁ λοποδότης ὁ γυιὸς σου;

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔρχομαι... Μὰ θὰ ἤθελα νὰ μιλῶσω στὸν ἴδιον τὸν κύριον Μπλάκβηλ.

— Περιμένε, εἶπε ἡ Χάτη καὶ μῆτε μέσα στὸ σπίτι.

Ἐπει' ἀπὸ δύο—τρία λεπτά, ὁ μεταμφιεσμένος Χόλμς βρισκόταν μπροστὰ στὸ Μπλάκβηλ.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ τελευταῖος. Λέγε σύντομα. Εἶπες πὼς εἶσαι ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ἀκονιστοῦ;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Χόλμς ψευτοκαλίσοντας, εἶμαι ὁ πατέρας του. Τὸ παλιηράρι! Ἐξ αἰτίας του ἔγινα ἕνας δυστυχημένος ἀνθρώπος. Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἀξίζει γιὰ τίποτε. Εἶνε ἀδύνατο νὰ δουλέψῃ τίμια! Φανταστῆτε, κύριε Μπλάκβηλ, πούλησε τὸ μαχαίρι

— Λοιπὸν, Χάρρυ, παιδί μου, κάθισε καὶ πές μου, τί ἔκανες;

σας σ' έναν Έβραίο γύνα ένα σελλίνα, πήρε τα χρήματα και τσούκασε. Μιά βλαστήμια βγήκε απ' τὰ χέρια τού Μπλάκβηλ.

— Καί τώρα, εξακολούθησε ο Χόλμς με δάκρυα στά μάτια, δεν μου μένει παρά να σ'αξ πληρώσω την αξία τού μαχαιριού σας και να σ'αξ παρακαλέσω να μην καταγγείλετε τὸ γυιό μου στην αστυνομία, γιατί θὰ τὸν κλείσουν στη φυλακή. Πέστε μου λοιπόν, σ'αξ παρακαλώ, τί στοιχίζει τὸ μαχαίρι σας;

— Πήγαινε στὸ διάβολο! μούγγρισε ὁ Μπλάκβηλ. Τί θέλεις νὰ τὰ κάνω τὰ ψυροχορήματα πού θὰ μου δώσεις; Τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἦταν ἐνθύμιο καί... μού χρειάζοταν πολύ. Τώρα, ἄδειασέ μου τὴ γωνιά...

— Ἐβγα γρήγορα ἔξω! γούλλισε κ' ἡ γοργά Χάτη, ἡ ὁποία ἀφοργαζόταν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε ἀτότοια. Ἐξω, ζητιάνε, πατέρα τού κλέφτη! Φύγε ἀμέσως!...

— Ναί! Ναί! φεύγω!... ἀπάντησε ὁ Χόλμς ἀποθοχωρώντας.

Καί βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Οὔτε στιγμή πειὰ νὰ μὴ μείνει ἐδῶ! ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τού Μπλάκβηλ.

Ὁ Χόλμς κατέβηκε τὴ σκάλα μουμουρίζοντας. Τὴ στιγμή πού ἡ γοργά Χάτη ἔτοιμαζόταν νὰ τὸ ἀνοίξη τὴν πόρτα, κάποιος χτύπησε ἀπ' ἔξω διὸ φορές.

Ἡ Χάτη ἔτρεξε κ' ἀνοίξε. Μιά κυρία, ἀρκετὰ κομψή, μὲ μαύρη ζακέτα παρουσιάστηκε κ' ὁ Χόλμς, βλέποντάς τὴν, παραμέρισε γιὰ νὰ τὴς κάνει τόπο νὰ περάσῃ.

Μὲ δυσκολία ὅμως κατόρθωσε νὰ συγκαταστήσῃ μιὰ κρανητὴ ἐκπλήξεως, γιατί στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ἐκείνης ἀναγνώρισε τὴν Ἐβελίνα Μπλουίντ!

— Ὁ ἐξάδελφός μου Κάρολος ἐν' ἐδῶ; ρώτησε ἡ νέα γυναίκα τὴ Χάτη.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἡ γοργά ὀκονόμος. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε στὸ σαλόνι. Θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἀμέσως.

Καί ἡ Χάτη ἀνοίξε μιὰ πόρτα τὸν ἰσογείου. Κατόπιν γύρισε μὲ ἄγριο ἔφος πρὸς τὸν Χόλμς καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί περμένεις ἐδῶ μὲ γουρλωμένα μάτια; Μήπως θέλεις νὰ βουτήξεις τὸ πορτοφόλι τῆς κυρίας; Ἐλα, ξεκουμπίσου γοργά!

— Δαίμονα! φώναξε ὁ Χόλμς κ' ἔτρεξε ἔξω στὸ δρόμο.

Δὲν ἀπομακρύνθηκε ὅμως πολύ. Στὴ γωνία στάθηκε καὶ κάφοσε τὰ βλέμματά του στὴν πόρτα τού σπιτιοῦ τού Μπλάκβηλ.

Τρία πράγματα ἀπασχολοῦσαν τώρα τὸν Χόλμς: ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἐβελίνας πρὸς τὸν Μπλάκβηλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν ἐξάδελφό τῆς Κάρολο, ἡ διαβεβαίωσίς τῆς, ὅτι εἶχε δεῖ τὸ σύγγό τῆς νὰ κατεβαίνει τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεώς του ἀπ' τὸ ἴπ' ἀριθ. 2780 ἀμάξι καὶ τέλος τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἀνῆκε στὸ Μπλάκβηλ.

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του, θὰ ὑπομαζόταν ἴσως, ὅτι ἡ Ἐβελίνα Μπλουίντ ἦταν συνένοχος στὸ κατὰ τὸ σύγγό τῆς ἔγκλημα. Ὁ Χόλμς ὅμως φρονόισε τὸ ἀντίθετο. Ἄσ-τόσο, ἤθελε νὰ μάθῃ πὼς ἡ Ἐβελίνα θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἐπίσκεψί τῆς στὸ Μπλάκβηλ καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν περίμενε.

Μετά ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Ἐβελίνα βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι τού ἐξάδελφου τῆς καὶ πέρασε ἀπ' τὴ γωνία πού περίμενε ὁ Χόλμς, ὁ ὁποῖος, πλησιάζοντας τὴν, τῆς εἶπε σγὰ:

— Κυρία Μπλουίντ!... Κυρία Μπλουίντ!...

Ξαφνιασμένη, ἡ Ἐβελίνα γύρισε πίσω. Ὅταν ὅμως εἶδε τὸ ἄθλιο παρουσιαστικὸ τού ἀνθρώπου πού τὴν εἶχε φωνάξει, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Σταθῆτε, κυρία Μπλουίντ! τῆς φώναξε πάλι ὁ Χόλμς. Εἶμαι φίλος... ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ νέα γυναίκα. Τώρα μόλις σ'αξ ἀναγνώρισα ἀπ' τὴ φωνή σας. Ἀλλὰ τί ρούχα ἐν' αὐτά; Μήπως μὲ εἶχατε παρακολούθησει;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Ἐκανα ἀπλούστατα μιὰ ἐπίσκεψι στὸν Μπλάκβηλ. Μὰ πέστε μου εὐλακρινῶς, τί θέλατε στὸ σπίτι τού ἐξάδελφου σας;

Διὸ δάκρυα ἔλαμψαν στὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας.

— Θὰ σ'αξ πῶ, κύριε Χόλμς, ἂν καὶ ντρέπομαι γι' αὐτὸ. Ἦθελα νὰ βεβαιωθῶ, ἂν ὁ ἐξάδελφός μου εἶδε πραγματικὰ τὸ σύγγό μου νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ἐν' ἀμάξι, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ νέα γυναίκα.

— Καί τί σ'αξ εἶπε ὁ ἐξάδελφός σας;

— Ὑποστήριξε, ὅτι πραγματικὰ τὸν εἶδε... Θεέ μου, πόσο φοβᾶμαι μήπως μὸν λέει τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Χόλμς τῆς ἔδωσε θάρρος, διαβεβαιώνοντάς τὴν, ὅτι τὰ λόγια τού ἐξάδελφου τῆς δὲν ἦσαν ἀληθινὰ καὶ τῆς συνέστησε νὰ μὴν ἐπισκεφθῇ πειὰ τὸ Μπλάκβηλ. Κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς ἔμαθε ἀπ' τὴν

Ἐβελίνα, ὅτι ὁ ἐξάδελφός τῆς δὲν εἶχε ὀφισμένη ἐργασία κ' ὅτι ὁ πατέρας του, πεθαίνοντας πρὸ μερικῶν χρόνων, τὸν εἶχε ἀφήσει μιὰ σημαντικὴ περιουσία, ἀπ' τὴν ὁποία καὶ συντηρεῖτο.

Ἐπειτα, ὁ ἀστυνομικὸς συνόδευσε τὴν κυρία Μπλουίντ μερικὰ βήματα καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε, γυρίζοντας πάλι κοντὰ στὸ σπίτι τού Μπλάκβηλ.

Ε'

ΤΟ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐξακολούθησε νὰ ἐπιτηρῇ ἀπ' τὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ντόβερ τὸ ἴπ' ἀριθ. 24 σάτι, ὡς τῆς 10 1)2 τῆ νύχτα. Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, εἶδε νὰ γλιστρᾷ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τού σπιτιοῦ ἐν' ἄτομο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ξαναδαῖ ἄλλοτε. Τὸ ἄτομο αὐτὸ φοροῦσε ρούχα φραὰ τού Ταμείσεως, φαρδὴ παντελόνι, ψηλὲς μπότες, μὲ μλοῦζα καὶ στρογγυλὸ κασκέτο.

Ὁ ἀστυνομικὸς, μολοντὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὸ πρόσωπό του, ἐν τούτοις κατάλαβε πὼς ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἀνθρώπος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Μπλάκβηλ.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν παρακολούθη ἔξ ἀποστάσεως. Δὲν δυσκολευόταν καὶ πολὺ στὴ δουλειά του αὐτή, γιατί ὁ δρόμος εἶχε ἀκόμα ἀρκετὴ κίνησι καὶ μποροῦσε νὰ κρῖβεται μέσα στὸν ἄλλο κόσμο. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως σκεφτόταν, ὅτι θὰ συναντοῦσε μεγάλη δυσκολία στὴν παρακολούθησί του, ἂν ὁ ἐξάδελφός τῆς Ἐβελίνας ἔμπαινε σὲ κανένα ἐρημικὸ δρόμο. Ἐκεῖ ὁ Μπλάκβηλ θὰ τὸν ἀναγνώριζε χωρὶς ἄλλο, γιατί πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ὥρων εἶχε κουθεντιάσει μαζὺ του γιὰ τὸ ζήτημα τῆς κλοπῆς τού μαχαιριού.

Νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ μεταμφιεστῇ πάλι, ἦταν ἀδύνατο, γιατί ἔτσι θὰ ἔχανε τὸν ἀνθρώπο του. Λοιπὸν, ἔπρεπε νὰ μεταμφιεστῇ καὶ νὰ τὸν παρακολούθη συγχρόνως. Σὲ μιὰ στιγμή τότε, ἔβγαλε τὴν περσοῦκα του καὶ τὴν ἔκρυψε μέσα στὴν τσέπη του καὶ σκούπισε κατόπιν μ' ἕνα μανητὶ τις βαφῆς τού προσώπου του. Δὲν ἔφτανε ὅμως αὐτὸ μόνο. Ἐπρεπε νὰ μεταμφιεστῇ ἔτσι, ὥστε νὰ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατη ἡ ἀναγνώρισίς του. Ἡ τύχη τὸν ἐβοήθησε, γιατί σὲ μιὰ γωνία διασταυρώθηκε μ' ἕνα καλοντυμένο κύριο, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μακρὸ καὶ κομψὸ ἔπανωφόρι καὶ ψηλὸ καπέλλο.

— Καλησπέρα σας, κύριε Κάρο! τὸν εἶπε ὁ Χόλμς πλησιάζοντάς τον. Συνάδελφος κ' ἐγώ. Μήπως κινηγάτε κανένα;

— Καθόλου... Ἐχω ἄδεια καὶ πηγαῖω στὴ λέσχη.

— Τότε, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσετε τὸ ἔπανωφόρι σας καὶ τὸ καπέλλο σας... Πάρτε τὸ κασκέτο μου εἰς ἀντάλλαγμα...

— Μὰ... συγγνώμην... Μὲ περμένουν στὴ λέσχη.

— Διάβολε!... ἔκανε ὁ Χόλμς. Εἰστε μυστικὸς ἀστυνομικὸς τού Κεντρικοῦ Σταθμοῦ καὶ δὲν θέλετε νὰ βοηθήσετε ἕνα συνάδελφό σας.

Καί συγχρόνως τὸν εἶδε τὴν ταυτότητα του.

Ὁ Κάρο δὲν ἔδιστασε πειὰ. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἔβγαλε τὸ ἔπανωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ τὰ ἔδωσε στὸ Χόλμς, παίρνοντάς, ἀντ' αὐτῶν, τὸ κασκέτο του.

Γιὰ νὰ γίνων ὅμως δι' αὐτά, πέρασαν διὸ—τρία λεπτὰ, τὰ ὁποία ἔπρεπε τώρα νὰ κερδίσῃ ὁ Χόλμς. Ἀφ' ὧντας λοιπὸν τὸν ἀστυνίμο, ἄρχισε νὰ βαδίζει μὲ μεγάλα βήματα καὶ σὲ λίγο τὰ διαπεραστικὰ του μάτια διέκριναν πάλι τὸν Μπλάκβηλ, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθει ἡσυχος τὸ δρόμο του.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν φοβόταν πειὰ μήπως ἀναγνωρισθεῖ. Μὲ τὴ νέα του μεταμφίεσις φαινόταν σὰν μεγαλέμπορος.

Σὲ λίγο, ὁ Μπλάκβηλ ἔμπαινε στὴν ὁδὸ Ντέπφορντ, ἀπ' τὴν ὁποία ἀρχίζει ἡ γειτονική πρὸς τὸν Τάμεσι συνικία, ἡ ὁποία εἶνε γεμάτη ἀπὸ στενοῦς κ' ἐρημικὸς δρόμους καὶ στὴν ὁποία βρισκονται ἀποθήκες ἐμπορευμάτων καὶ μεσιτικὰ κ' ἐφοπλιστικὰ γραφεῖα.

Ἐξαφνα, ὁ Χόλμς ἔχασε τὸν ἀνθρώπο του. Εἶχε ξεφαντισθεῖ μέσα σ' ἕνα σπίτι. Τὸ σπίτι αὐτὸ, ὅπως κ' ἔδρα τὰ γειτονικά, εἶχε στενὴ πρόσοψι μὲ τρία παράθυρα καὶ τρία παράθυρα σὲ κάθε πάτομα. Κανένα ἀπ' τὰ παράθυρα δὲν ἦταν φρωτισμένο καὶ τὸ ἔξωτερικό του κτιρίου τὸ ἔκανε νὰ φαίνεται πὼς ἦταν τελείως ἐγκαταλειμμένο.

Ὁ Χόλμς σκεφτόταν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇ μὲ κάθε τρόπο πὼς κατοικοῦσε ἐκεῖ μέσα. Ἐτσι μονάχα θὰ μάθαινε πὼς ἦταν ὁ ἀνθρώπος πού πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τέτοια ὦρα ὁ Μπλάκβηλ.

— Ἐδῶ εἶνε ὄλο ἀποθήκες καὶ γραφεῖα, σκεφτόταν ὁ Χόλμς. Αὐτὴ τὴν ὦρα εἶνε ὄλο κλειστά. Ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μάθω τίποτε. Πρέπει νὰ μῶ μὲσα καὶ νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου τί τρέχει.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ διάσημος σύγχρονος Γερμανὸς μυθιστοριογράφος καὶ κριτικὸς Στέφανος Ζεβάικ.